

st-le jako zaměstnavatele náhradní povinnost ve smyslu odst. 2 § 20 cit. zák. a správně proto uznán byl st-l povinným zaplatiti léčebné náklady vzniklé za jeho zaměstnance Dra B., počínaje dnem 19. listopadu 1926.

Č. 11.650.

Pojištění nemocenské (Slovensko): Podle zák. čl. XIX:1907 zaniká členství zaměstnance v okr. nemoc. pokladně dnem, kdy vystoupí ze zaměstnání, nikoliv dnem, kdy dojde jeho odhláška.

(Nález ze dne 7. ledna 1935 č. 25.002/34.)

V ě c: Firma Eduard W. v K. proti zemskému úřadu v Bratislavě o náhradu podpůrného nákladu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Okr. nemoc. pojišťovna v Prešově předepsala platebním výměrem z 24. září 1926 firmě Eduard W. v K. podle § 12 zák. čl. XIX:1907 náhradu nákladu 6.547 Kč 80 h, vzniklého jí nemocí Jana K.

Okr. úřad v Prešově výměrem z 31. srpna 1931 nevyhověl odvolání stěžující si firmy podanému z platebního výměru. V důvodech se praví, že stěžující si firma sama Jana K. přihláškou podanou dne 6. října 1925 k pojištění přihlásila a uvedla za den nastoupení 20. nebo 22. září 1925. Tím byl založen faktický poměr pojistný se všemi zákonnými následky. Jelikož pak dne 23. září 1925 nastal u Jana K. pojistný případ a to před opožděným jeho přihlášením, stihá zaměstnavatele podle § 20 zák. č. 221/24 Sb. mezi jiným i povinnost nahraditi všechn náklad vynaložený pojišťovnou na jeho léčení a podporování.

Zem. úřad v Bratislavě nař. rozhodnutím nevyhověl dalšímu odvolání stěžující si firmy a potvrdil výměr okr. úřadu z jeho důvodů s dodatkem, že stěžující si firma je povinna zaplatiti požadovaný náklad podle § 12 zák. čl. XIX:1907. Rozhodnutí to je odůvodněno v podstatě takto: V důsledku odvolání zaměstnavatele zjišťuje se z jednacíh spisů, že Jan K. pracoval u stěžující si firmy od 3. srpna 1925 a byl k tomuto dni přihlášen u pojišťovny dne 5. srpna 1925. U této firmy pracoval nepřetržitě do 19. září 1925, tímto dnem byl odhlášen u pojišťovny odhláškou došlou do pojišťovny dne 25. září 1925. Toto je nesporné. Protokolárními výpověďmi zaměstnance Jana K. bylo prokázáno, že se vrátil dne 21. září 1925 odpoledne do továrny fy W., kde žádal práci. Tuto práci fakticky dostal a pracoval tak asi půldruhé až dvě hodiny téhož dne v továrně firmy. Tento nový nástup do práce ohlásila firma pojišťovně přihláškou došlou tam dne 6. října 1925, tedy zřejmě po uplynutí lhůty stanovené v § 12 zák. čl. XIX:1907 a po onemocnění, neboť podle potvrzení pokladničního lékaře hlásil se K. u pokladny jako nemocný už dne 23. září 1925 a byl tímto dnem uznán práce neschopným. Tak byla konáním a přijetím práce v podniku firmy W. smlouva znova uzavřena dne 21. září 1925 a K. podléhal pojistné povinnosti podle § 1 zák. č. 268/1919 Sb. Pojistná povinnost stala se nespornou přihláškou došlou do pojišťovny 6. října 1925. Zaměstnavatel byl povinen Jana K., kterého ke dni 19. září 1925 z pojištění odhlásil, k povinnému pojištění

znovu přihlásiti. Jakmile vstoupil K. k firmě W. dne 21. září 1925 znova do pracovního poměru zakládajícího pojistnou povinnost, pak nárok na dávky, které mu pojišťovna vyplácela a za jeho nemoci na něho vynaložila, příslušely mu na podkladě tohoto pracovního poměru, ujednaného nově dne 21. září 1925. V dalším dovozeno, že okr. nemoc. pojišťovně přísluší nárok na náhradu podpůrného nákladu podle § 12 zák. čl. XIX:1907.

O stížnosti uvažil nss toto:

Předmětem sporu jest otázka, zda stěžující si firma jest ve smyslu posledního odstavce § 12 zák. čl. XIX:1907 povinna nahraditi okr. nemoc. pojišťovně v P. požadovaný podpůrný náklad.

Cit. poslední odstavec § 12 zák. čl. XIX:1907 ukládá zaměstnavateli, který neučiní přihlášení v předepsané lhůtě, aby zaplatil útraty, které povstanou nemocenské pokladně podporováním včas nepřihlášené osoby, podléhající pojistné povinnosti, následkem onemocnění nastalého před přihlášením.

Žal. úřad uznal, že předpoklady tohoto ustanovení jsou v daném případě splněny, poněvadž K., jenž byl dnem 19. září 1925 z pojištění odhlášen, dne 21. září 1925 znova nastoupil práci u stěžující si firmy, byl však k pojištění přihlášen až 6. října 1925, tedy po uplynutí zákonné přihlašovací lhůty a po onemocnění, jež nastalo 23. září 1925.

Stížnost namítá, že Jan K. v době, kdy nastal pojistný případ, t. j. 23. září 1925, byl u nemocenské pokladny v P. přihlášen, to prý st-lka dokazovala během řízení přihláškami a odhláškami připojenými k odvolání a bylo povinností úřadu, měl-li pochybnosti, zda jmenovaný dne 21. září 1925, kdy se do práce znova hlásil a podle zjištění úřadu asi dvě hodiny pracoval, byl přihlášen nebo ne, aby přihlédl k návrhu odvolání, aby pojišťovna předložila na spornou dobu se vztahující předpisy pojistných příspěvků, čímž by bylo nejlépe vyvráceno zjištění, že jmenovaný v době onemocnění nebyl přihlášen k pojištění. Vyměřila-li pojišťovna pojistné a označila-li ve výkaze, že Jan K. v uvedené dny pracoval, musil stěžující si stranou býti přihlášen. Že jej firma ze zbytečné opatrnosti dodatečně znova přihlásila, tato skutečnost nemůže prý na přihlášení a pojištění již existujícím ničeho změnit. Vadu řízení spatřuje stížnost v tom, že úřad tímto návrhem se nezabýval a skutkový stav nespřímně zjistil.

Ve správním řízení předložila stěžující si strana ústřížky, vrácené jí pojišťovnou, obsahující potvrzení o učiněné ohlášce, a to o přihlášce Jana K. a 8 soudruhů a o odhlášce téhož s 5 soudruhy, jež jsou opatřeny podacím razítkem nemoc. pokladny, prvý 5. srpna 1925, druhý 25. září 1925. Tímto druhým ústřížkem dokazovala, že odhlášení se stalo 25. září 1925. Přihlédne-li se k tomuto stavu spisovému jest zřejmo, že stížnost buduje svou námitku vadnosti řízení na názoru, že pojistný poměr Jana K., založený vstupem do zaměstnání a přihlášený dne 5. srpna 1925, trval, dokud nedošla okresní dělníky pojišťující pokladně v P. odhláška, což nesporně se stalo 25. září 1925.

Nss nemohl stížnosti přisvědčiti.

Podle § 60 zák. čl. XIX:1907 zaniká členství u členů nemoc. pokladny, podrobených pojištění, dnem, kterého vystoupí ze zaměstnání.

Jest tedy den, kdy bylo ukončeno zaměstnání zároveň dnem zániku pojistného poměru. Den, kdy dojde odhláška k pojišťovně, má jen ten materiálně-právní význam, že zaměstnavatel, opomenul-li podat včas odhlášku, jest povinen platiti příspěvky až do skutečného odhlášení (§ 14 posl. odstavec zák. čl. XIX:1907). Není však nikde ustanovení, že by se prodlužoval i pojistný poměr do dne, kdy odhláška k pojišťovně dojde. Není však rovněž předpisu, jenž by stanovil úchytku od cit. ustanovení § 60 v tom smyslu, že se pojištění prodlužuje přes den vystoupení z práce na dobu, po kterou byly po skončení pracovního poměru ať již právem či neprávem vyměřeny a placeny pojistné příspěvky.

Jest proto pro posouzení sporné otázky skončení pojistného poměru nerozhodným, kdy odhláška k pojišťovně došla, a stejně bezvýznamným jest pro tuto otázku, že byly vyměřeny a placeny příspěvky i po skončení pracovního poměru pojištěncova. Potom arcit' není vadou řízení, když úřad k těmto irrelevantním skutečnostem nepřihlédl a o nich nekonal šetření.

Aby však bylo považováno vyměření a placení příspěvků za průvod nebo indic dalšího trvání pracovního poměru, tedy existence pojistného poměru i po 19. září 1925, je vyloučeno již proto, že strana stěžující si sama v odhláše, jí podepsané, jež je uložena ve správních spisech, obsahující odhlášení 6 zaměstnanců, mezi nimi i Jana K., uvádí jako den vystoupení z práce 19. září 1925, což souhlasí nejen se seznáním Jana K., nýbrž bylo zástupcem stěžující si strany při ústním jednání dne 10. června 1931 ještě výslovně přiznáno.

Další námitky stížnosti uplatňují jako nezákonnost, že žal. úřad, ač prý je dokázáno, že Jan K. byl do dne 22. září 1925 ještě pojištěn, takže z tohoto pojištění si získal nárok na dávky, náhradu předepsal st-lce, a dále že vůbec nemůže přijíti v úvahu, že firma nevěděla o tom, že jmenovaný byl přihlášený k pojištění i v kritický den, a dne 6. října 1925 jej znova přihlásila, avšak nikoliv dnem 21. září 1925, jak tvrdí nař. rozhodnutí, nýbrž až dnem 23. září do 24. října 1925.

Tyto námitky nezákonnosti padají již tím, že jsou vybudovány na skutkovém předpokladě, že pojistný poměr Jana K., založený jeho vstupem do zaměstnání u st-lky 3. srpna 1925, trval ještě dne 22. září 1925, kterýžto předpoklad jest, jak shora dovozeno, mylný.

Č. 11.651.

Živnostenské právo. — Zdravotnictví: Živnostenská výroba umělých zubů a chrupů je i za účinnosti zák. č. 303/20 Sb. součástí koncesované živnosti zubotechnické.

Řízení správní: Rozhodnutí vydané ve věci živnostenské magistrátem hlav. města Prahy není stíženo nezákonností ani vadností z toho důvodu, že bylo vydáno referátem zdravotním, nikoliv živnostenským.

Řízení před nss-em: K výkladu ustanovení § 17 zák. o ss.

(Nález ze dne 8. ledna 1935 č. 25.036/34.)